

Notes biogràfiques

Banyoles, 1941 – Girona, 2003

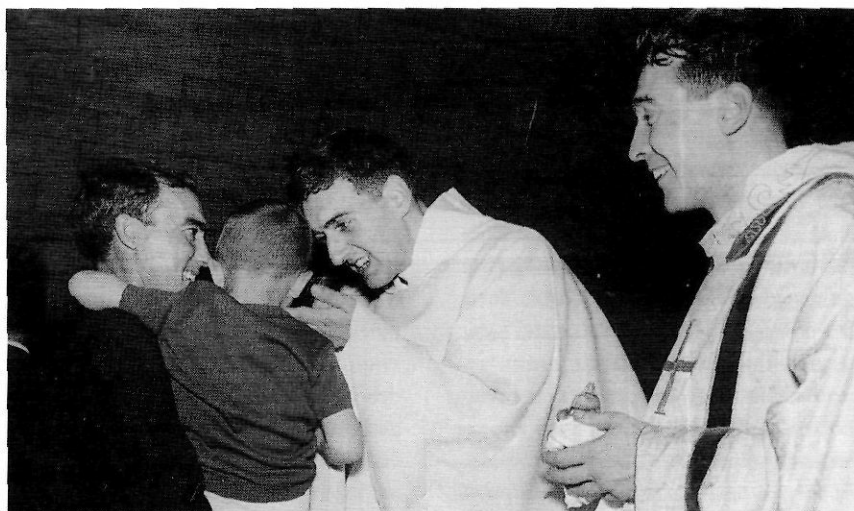
- Marià Casadevall i Pararols neix a Banyoles el dia 25 de desembre de 1941.
- L'any 1951 entra al Seminari de Girona per realitzar estudis mitjans i eclesiàstics.
- Durant el curs 1963-1964 completa els estudis de Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma.
- L'any 1965 és ordenat sacerdot.
- Després d'una estada breu a Pineda de Mar passa a Blanes, on estableix contacte amb el moviment obrer de l'empresa SAFA.
- El mes de maig de 1968 és destinat a la parròquia de Vista Alegre de Girona, juntament amb Modest Prats com a rector.
- Fins a l'estiu de 1971 compagina les tasques pastorals (amb especial dedicació al barri de Les Pedreres) amb el treball obrer, fent feines de fuster i de mecànic.
- A l'estiu de 1971 se'n va a Perpinyà i durant aquest període treballa en un forn de pa i a la verema.
- El mes d'octubre de 1971 marxa a Tolosa de Llenguadoc, a fer la tesi de llicenciatura en teologia a l'Institut Catholique.
- L'any 1972 deixa el sacerdoci.
- Es casa el 26 de desembre de 1973 a Santa Pau.
- Entre els anys 1973 i 1979 treballa en una empresa d'arts gràfiques.
- El mes de gener de 1980 passa a treballar d'educador en el Centre Joan Riu.
- El mes de novembre del mateix any entra a l'Ajuntament de Girona, pri-
- mer com a educador de barri (Vila-roja i Font de la Pólvora) i més endavant com a assistent social.
- L'any 1983 obté la diplomatura en treball social per l'Escola Superior d'Assistents Socials de Barcelona.
- Durant 4 anys més és membre del consell de redacció de la revista professional RTS. També col·labora des del seu inici amb el Servei Gironí de Pedagogia Social (SER.GI).
- Durant 3 anys més és president de l'Associació de Pares de l'escola Joan Bruguera (cursos escolars 1984/ 1985 a 1986/1987).
- Forma part de l'Escola d'Educadors Especialitzats des de la seva fundació, l'any 1986, fins a la seva clausura l'any 1994.
- Com a professor, també imparteix l'assignatura de treball social comunitari a l'Escola Superior de Treball Social de l'ICESB fins a l'any 1991.
- Des del mes de setembre de 1987 i fins a l'any 1993 desenvolupa les tasques d'assistent social i responsable de l'Equip d'Atenció Primària de Taialà.
- Durant els anys 1992-1993 fa el màster en estudis euroàrabs per la Universitat de Girona.
- L'any 1995 assumeix la direcció del Centre d'Acolliment i Serveis Socials (la Sopa).
- El mes de juny de 2003 obté la llicenciatura de dret per la Universitat Oberta de Catalunya.
- Mor a Girona el 18 de setembre de 2003.

El difícil pas cap al laïcat

Quan escrivim aquestes ratlles són dies de Fires a Girona i és temps de meditar i recordar els difunts. I la imaginació, indòmita, es passeja per cel·les, passadissos i patis del seminari, on de joves, durant aquests mateixos dies, meditàvem els novíssims –mort, judici i infern–, que ens produïen una extrema angúnia. Ens educàvem en una espiritualitat de temença i de por. Però els últims anys del seminari, que coincidiren amb els de la celebració del Concili (1962-1965), començarem a intuir una altra teologia –una nova cultura–, que, per contra, ens parlava de la història d'una bona notícia de Vida. Gràcies a aquest canvi de mentalitat, avui ens és possible de recordar, amb certa serenitat i confiança, tots els qui hem estimat i que ens han precedit en la construcció d'aquesta història. I amb aquesta esperança, ara i d'una manera particular, fem memòria d'en Marià Casadevall, que el curs 1964-65 convísgué amb nosaltres al seminari, tornant de la Universitat Gregoriana de Roma. I ens ajudà a obrir, un xic més, els nostres horitzons encara molt provincians. Ens comunicava l'optimisme que, aleshores, es respirava a Roma. Ens animava a llegir *La campearola* de Moràvia, ens parlava de l'*Otto e mezzo* de Fellini, ens donava a conèixer escrits tan polèmics –i de tanta actualitat, encara ara– com «Preguntas pacíficas al Opus Dei» del teòleg suís Han Urs von Balthasar, etc. (Fa ben poc, amb la seva sàvia modèstia ens va fer de guia en l'exposició de Bernat Martorell i la tador del gòtic català, al Museu d'Art!).

El 1965, ordenat prevere uns mesos abans que nosaltres, començà la seva tasca pastoral a Pineda, Blanes, Vista Alegre (les Pedreres). De l'any de l'ordenació fins al 1970, en Marià

«El preocupava l'exigència ètica d'aprendre a ser persona, que, en clau cristiana, inclou sempre l'altre»

Marià Casadevall (al centre) el dia de la primera missa, l'any 1965.

realitzà una feina que podríem resumir amb la paraula compromís —o d'«encarnació», expressió llavors en ús— amb els més pobres.

Però l'estructura de l'Església s'anava revelant molt poc àgil per adaptar-se als canvis dels continguts conciliaris. La institució missatgera —més preocupada del seu propi muntatge i poder que no pas del missatge a testimoniar— ens relegava a la figura de «funcionaris del sagrat i del culte». Però la missió rebuda era una altra: impulsar el desenvolupament humà integral, personal i col·lectiu. I la persona, per naturalesa, basteix la pròpia humanitat amb materials fets de llibertat, d'amor, de tendresa i de treball. Les contradiccions manifestes obligaren en Piu —com sempre, a l'avantguarda d'aquest procés— a reflexionar, el 1971-72, a Perpinyà i Tolosa de Llenguadoc, per abandonar un estatus i emprendre el camí de la normalitat. Ens sembla que és important de deixar constància de l'esperit amb què en Marià —i altres companys— va prendre aquesta decisió i del dolor que sovint acompanya aquests processos de discerniment. Però la fidelitat a la pròpia consciència, d'altra banda, proporció-

na la joia i la pau necessàries per emprendre camins nous.

Des de la Catalunya Nord, en Marià manifestava a un seu company de curs que el que realment el preocupava ja no era el món eclesiàstic o clerical, sinó l'exigència ètica d'aprendre a ser persona que, en clau cristiana, inclou sempre l'altre. La capacitat d'estimar és el que, de veritat, ens realitza —i realitza el Regne—, vivint o donant-se a la família i en el treball. Valia la pena, doncs, demanar el rescripte a la Santa Seu pel qual seria «reduït» o rebaixat a l'estat laic, a cristià ras. Encara que en demanar-ho, hagués d'exagerar les pròpies febleses humanes. Però en la seva —i la nostra— fragilitat s'han donat uns instants d'amor que, com el poeta Maragall, voldríem fer eterns; unes experiències que ens deixen pressentir que l'amor és més fort que la mateixa mort. I mentre enyorem la presència quotidiana d'en Piu —ara, per absent, molt més preuada— estem segurs que la llavor soterrada als boscos de Vilavenut —en silencis moviments— brotarà, florirà i donarà d'altres fruits.

Àngel Jiméñez

i altres companys de camí.

En els estudis de treball social

Vaig conèixer en Marià el primer dia de classe en la que, llavors, s'anomenava Escola Superior d'Assistents Socials de Barcelona (octubre de 1980). Com que jo també era de Girona, ben aviat vam fer el pacte de compartir viatge i de resoldre cooperativament molts dels nostres treballs.

Ell tenia 40 anys, ja disposava de formació superior, era casat i emmai-nadat; tot just acabava de començar a treballar en els serveis socials (com a educador de carrer, que en aquell moment no requeria de titulació específica) i això l'havia animat a realitzar aquests estudis. Aquestes circumstàncies feien d'ell un alumne singular que no passava desapercebut a l'aula, ans el contrari, se'l recorda per les seves intervencions adequades i mesurades. Una reconeguda professora de treball social comunitari actualment ja jubilada (Rosa Romeu) em comentava recentment que encara conserva els seus treballs. Atesa la seva qualitat, sempre s'havia resistit a llençar-los.

Certament era així; en Marià, amb formació en clàssiques, era metículós i encertat en les seves expressions orals i escrites. Per aquest motiu, a mi em feia goig treballar amb ell perquè aprenia molt i, és clar, perquè fer-ho era tenir assegurat l'èxit acadèmic. Els problemes, per a mi, vingueren el dia en què, pel cúmul de treballs, en Marià es va tornar pragmàtic en el nostre pacte i em digué que una bona forma de resoldre la situació era repartir-nos la feina: «que et sembla si tu fas aquest treball i jo faig aquest altre...». A primera vista la solució semblaria facilitant, però per a mi es va convertir en un repte molt gran.

L'anècdota més repetida es produïa amb motiu del seu nom. En